

пипами вънкашната частъ на ухото усѣштами, че и подъ кожата има нѣшто, което е по-твърдо отъ месо и по-меко отъ кость: то е *хреставецъ*. Въ ухото има дунка, *трѣбица*, която се простира у внѣтрѣшната частъ на слухното орѣдие, което е скрито въ слѣпоочната кость на чърѣпътъ.

Носѣтъ е орѣдие за душеніе и се намира на срѣдъ лице то. Носѣтъ има нѣколко части: *корень* или основание на носѣтъ, *горниште* на носѣтъ, *врѣхъ* на носѣтъ и двѣ *ноздри*. Горната частъ на носѣтъ е твърда кость, а долната е хреставецъ. Извнѣтрѣ носѣтъ е покритъ съ *мазна кожица*. Съ носѣтъ познавамеи дѣхътъ, съ него и дишаме, дору и повече, отъ колкото съ устата.

1. Устата са твърдѣ съставно орѣдие. Отвѣнъ се затварятъ съ двѣ чървени *бърни*. Въ устата има *челюсти*, *вѣнци зѣби*, *кебце*, *езикъ* и *мажець*.

2. Отъ устата на внѣтрѣ въ тѣло то се простиратъ двѣ трѣби: едвата е, съ която дишаме, достига до прѣдната частъ на шната и се нарича *криво* или *дихателно* гърло; другата отива задъ първата и се казова *пашникъ* или *пиш-тепроводно* гърло. Въ горната частъ на дихателно то гърло е скрито *гласно то орѣдие*, *гъртанъ*.

1. Всякой зѣбъ дѣлетъ на двѣ части: горна, която се вика *вѣнецъ* и долна, която се вика *корень*. Горната частъ на зѣбътъ е покрита съ едно много гладко и лѣскаво вѣщество, наречено *зѣбна глечъ*. Човѣкъ се ражда безъ зѣби, нъ слѣдъ нѣколко мѣсеца отъ рождението си, зѣбити зиматъ да никнатъ единъ по единъ; първи ти зѣби наричатъ *млѣчни*. На седмата или на осмата година млѣчните зѣби се мѣнетъ, сир. падатъ и на мѣстото имъ излизатъ други, наречени *трайни*.

2. Зѣбити, споредъ мѣстото што захващатъ, иматъ различнъ образъ. Отпрѣди, и на двѣтъ челюсти, има по 4 плоски и остри зѣба (всичко 8). Тии помагатъ да се разрѣзова храната, затова се наричатъ и *рѣзци*. До рѣзци ти и отъ двѣтъ